

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

Regeringens syn herpå er, at det ikke kan være et mål i sig selv at udbygge og styrke institutionerne i Bruxelles. Derimod afviser vi selvsagt ikke at drøfte en sådan mulighed i de tilfælde, hvor samarbejdsopgavernes karakter måtte gøre det hensigtsmæssigt. I det omfang, vi har accepteret mål for samarbejde, som måtte vise sig bedst at kunne nås gennem en styrkelse af institutionerne i Bruxelles, ligger det i sagens natur, at vi må lade denne mulighed indgå i vore overvejelser.

Den anden ting, der tænkes på, når der tales om politisk samarbejde, er de regelmæssige møder, der afholdes af udenrigsministrene for at udveksle synspunkter og informationer om aktuelle udenrigspolitiske emner. Det er det samarbejde, der blev resultatet af den meget omtalte Davignonrapport. Dette konsultative samarbejde må Danmark efter regeringens opfattelse være interesseret i at deltage i. Det er et nyttigt forum for udveksling af synspunkter og giver nye muligheder for at gøre en række af vore vigtigste samarbejdspartnere bekendt med danske tanker.

Jeg skal herefter kort gennemgå de forskellige samarbejdsplaner, som De europæiske Fællesskaber må ventes at søge gennemført, efter at udvidelsen af medlemskredsen er blevet en realitet.

Først vedrørende fællesfinansieringen. Fællesskabets fællesfinansierede samarbejde har hidtil altovervejende drejet sig om den fælles landbrugspolitik. For Danmark betyder deltagelsen heri en betydelig valutafordele og en betydelig forøgelse af landbrugets produktionsværdi. Allerede i de første år af overgangsperioden vil den danske landbrugsproduktion på grund af landbrugspolitikken, herunder fællesfinansieringen af den støtte, der sikrer opretholdelsen af de fælles priser, opnå en merpris, som i løbet af kort tid vil overstige 1 milliard kr. på årsbasis. Til gengæld skal vi betale et bidrag til EF's udgifter; dette er dog væsentlig mindre.

Også samfundsøkonomisk vil deltagelsen i

den fælles landbrugspolitik få virkninger, idet den økonomiske sikring af landbruget, som vi hidtil har måttet yde støtte til gennem kontanttilskud og hjemmemarkedsordninger, vil blive afløst af den fællesfinansierede støtte. En væsentlig del af de danske støtteordninger bortfalder, fordi de er uforenelige med fællesmarkedets ordninger, andre fordi de bliver overflødige. En begrænset del af støtten må man overveje at opretholde af andre hensyn end de indkomstpolitiske, men disse spørgsmål er en ren dansk afgørelse.

Endelig er der det problem, at de forbedrede producenterpriser i landbruget kan resultere i prisstigninger på landbrugsejendomme. Disse spørgsmål kan ikke løses hver for sig, men må i løbet af de kommende måneder overvejes i sammenhæng.

Mens fællesfinansieringen af landbrugspolitikken giver Danmark og andre landbrugseksporterende lande betydelige fordele, er f. eks. Storbritanniens andel af udgifterne stort set at betragte som nettovalutaudgifter og en nettobelastning af den engelske statskasse. Fra britisk side har man derfor heller ikke lagt skjul på, at man som medlem af EF vil gå aktivt ind for fællesfinansiering af projekter på andre områder som regionaludvikling og industripolitik, hvor Storbritannien må kunne vente at opnå fordele.

Endelig må man vente, at den sociale fond, som sidste år fik sin udgiftsramme kraftigt forøget, vil blive yderligere forøget efter udvidelsen. Denne fond bidrager til lettelse af de finansielle byrder, som gennemførelsen af det frie marked kan påføre de enkelte medlemslande, f. eks. i forbindelse med omskoling af lønmodtagere, projekter, der letter lønmodtagerens overgang fra én virksomhed til en anden, og foranstaltninger, der holder på arbejdskraften i en virksomhed i en periode, hvor virksomheden omstiller til anden produktion.

Danmarks deltagelse i toldunionen og i de kommende års industripolitiske samarbejde vil på længere sigt betyde store fordele for